

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 listopada 2017 r.

Pozycja 238

POSTANOWIENIE z dnia 6 września 2017 r. Sygn. akt Ts 246/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Henryk Cioch – przewodniczący i sprawozdawca
Piotr Pszczółkowski
Grzegorz Jędrejek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 maja 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 listopada 2016 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 45 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 665, ze zm.) jest niezgodny z art. 40 w zw. z art. 2, art. 32 oraz art. 65 ust. 4 w zw. z art. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 18 maja 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, wskazując, że pełnomocnik skarżącego nie uzupełnił braków formalnych skargi konstytucyjnej, tj. nie wskazał, w jaki sposób zakwestionowany przepis doprowadził do naruszenia jego konstytucyjnych wolności lub praw.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zarzucił Trybunałowi „błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia” pozostający w związku z naruszeniem art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przez Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. 2016 poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) w zw. z art. 79 ust. 1 Konstytucji. Zdaniem skarżącego nie ma on obowiązku zarówno dokładnego określenia sposobu naruszenia konstytucyjnie chronionych wolności lub praw, jak i udowodnienia zasadności zarzutów skargi, a nawet nie ma obowiązku ich uprawdopodobnienia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę

o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to do rozpoznania zażalenia skarżącej na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu zastosowanie mają przepisy u.o.t.p. TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługiwało prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 7 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W zażaleniu skarżący dowodzi, że art. 53 u.o.t.p. TK nie wprowadza obowiązku dokładnego określenia sposobu naruszenia Konstytucji. Przepis ten – jak twierdzi dalej skarżący – zawiera jedynie obowiązek ogólnego wskazania, jakie normy ustawy zasadniczej oraz w jaki sposób zostały naruszone.

W ocenie Trybunału zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty podniesione w zażaleniu nie podważają ustaleń w nim przedstawionych i dlatego nie zasługują na uwzględnienie.

Trybunał Konstytucyjny przypomina, że skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony wolności lub praw skarżącego, o czym świadczą przede wszystkim wymagania stawiane jej konstrukcji.

Zgodnie z art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK skarga konstytucyjna zawiera: określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3). Brak któregośkolwiek z tych elementów uniemożliwia merytoryczną ocenę zarzutów zawartych w skardze konstytucyjnej.

W ocenie Trybunału nie można podzielić stanowiska skarżącego, z którego wynika, że jakoby nie ma on obowiązku dokładnego określenia sposobu naruszenia konstytucyjnie chronionych wolności lub praw. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z cytowanego wyżej art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK. Nie budzi przy tym wątpliwości, że to właśnie skarżący, uzasadniając zarzuty niekonstytucyjności, obowiązany jest przedstawić argumentację uprawdopodobniającą przytoczone twierdzenia. Pominięcie tego elementu skargi konstytucyjnej stanowi podstawę wydania postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Pewnym złagodzeniem obowiązującego w postępowaniu przed Trybunałem formalizmu jest instytucja wezwania pełnomocnika do uzupełnienia braków formalnych skargi, które zostały stwierdzone w toku kontroli wstępnej (art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK). W zarządzeniu sędziego Trybunału Konstytucyjnego pełnomocnik otrzymuje kompletną informację na temat uchybień, które muszą zostać usunięte, aby doszło do merytorycznego rozpoznania skargi. Nieuzupełnienie wskazanych braków w wyznaczonym terminie stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu (art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK).

Zasadnie zatem Trybunał Konstytucyjny uznał w zaskarżonym postanowieniu, że skoro pełnomocnik skarżącego, wykonując zarządzenie z 27 lutego 2016 r., nie przedstawił, w jaki sposób zaskarżony przepis prowadzi do naruszenia wskazanych wolności lub praw, to należało odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego – zgodnie z art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – postanawia jak w sentencji.